

Drijvende koloniën

Clara van den Broek

Tijdens mijn universiteitsjaren heb ik, via het toenmalige Erasmusprogramma, een tijdlang bij een stokoude Franse dame in Avignon geloged. Madame Bergier. Zij sleepte de grandeur van een verloren tijdperk met zich mee, een tijd van hoge cultuur, van welgestelde, welopgevoede bourgeoisie. Ze woonde in een gigantisch huis, met ommuurde tuin. In de inkomhal hingen een paar apenschedels, een neushoornkop en een tiental Afrikaanse speeren. In mijn kamer diende een Afrikaanse schildpad als luchter, in de balzaalachtige kamer van mijn studiegenote de bek van een zwaardvis. Onze halfzwarte Frans-Beninese collega logeerde op de vroegere bediendengang, net als het Mozambikaanse meisje later op het jaar. Op een avond zat ik samen met Madame Bergier naar het journaal te kijken op Antenne 2 (toen nog op de kabel), toen ze zich naar me omdraaide en plots uitriep: *'Mais enfin, mademoiselle, combien de colonies nous reste-t-il?! Aucune!'* Ze riep het vol ontzetting, alsof ze pas tot het indringende besef was gekomen. Ietwat onthutst antwoordde ik: *'En effet, madame'*.

Onlangs ging ik in de Kaaitheaterstudio's kijken naar *alma txina*, een project uit het dansluik van Africalia 03, gerealiseerd in samenwerking met het Mozambikaanse cultuurcentrum Culturarte, het Portugese Danças na Cidade en het Europese netwerk Départs. Voor dat project reisden vijf choreografen, allen studenten van of leraars aan de Brusselse dansschool PARTS, naar Maputo, de hoofd-

stad van Mozambique. Daar ontmoetten ze lokale, niet-professionele, jonge dansers. Elk van de choreografen gaf een workshop van twee weken aan aparte groepjes dansers, waarna elke choreograaf met 'zijn/haar' studenten een korte voorstelling creëerde. De choreografen zijn: Thomas Hauert (CH), Isabelle Dekeyser (B), Arco Renz (D), Riina Saastamoinen

(Finland), George Khumalo (Z.Afrika). De Mozambikaanse dansers zijn: Célia Ruco, Edna Jaime, Timóto Maposse, Macário Tomé, Alberto Jacinto, Elias Banze, Lionel Tembe, Moisés Marcelino, Sérgio Mandlate, Teresa Choco, Berta Mabilane, Jorge Ndlozy, Benedito Cossa, Ídio Chicava, Janete Portugal, Horácio Macuacua, en Domingos Bié.

Ik bekeek deze voorstellingen in een houding zoals ik de meeste dansvoorstellingen bekijk: het notablokje op de schoot, de pen in de hand, de bril op de neus. Maar ik wist nog niet wat me te wachten stond. Van zodra de eerste voorstelling goed en wel van wal was gestoken, bekreep het mij. Wat moest ik in godsnaam opschrijven? Waar moest ik precies naar kijken? Wat moest ik eigenlijk denken? Hoe moest ik analyseren? Mocht ik wel verveeld zijn? Mocht ik de neiging voelen in slaap te vallen? Snel sloeg ik mijn mentale boeken open. Hoe zat dat nu weer met die dansgeschiedenis? Van waaruit kwam onze moderne dans? Wat was de typische taal van de choreografen in kwestie alweer? En wat weet ik van *'l'Afrique profonde'*? Hoe danst men in Afrika? Wat willen deze dansers eigenlijk? Wat zijn ze gewoon? Hoe ongewoon of hoe gewoon is wat ze hier doen?

Há mais (There's more) THOMAS HAUERT i.k.v. alma txina (a soul for dance) CULTURARTE & DANÇAS NA CIDADE

